

Apak berättar. De hade gått 80 li då de, närmare bergen än sjön, kommit på spåret av en lastbil och personbilen gående mot öster. Det senare bilspåret låg strax till vänster om det förra. Marken var så hård, att spåret ej var tydligt, men de följde det en bit åt öster, där marken blev mjukare och där man tydligt kunde se att bilarna *endast* gått mot öster och således ännu icke återvänt från Tun-hwang. "Sajen" var hård ända till 15 li från läger 80. De hade sett samma spår av en karavan som vi vid Chens läger 106. Och de hade överraskat nio vilda kameler, därav en jätte, vilka flytt mot bergen. Flaggan hade de planterat i spåret och förankrat depeschburken inom en ring av stenar.

Hela rapporten, som framfördes med tvärsäker ton av Apak, lät fullkomligt sannfärdig. De båda bilarna hade sålunda en av de sista dagarna i april eller början av maj passerat öster ut på sin spaning efter en körbar väg till Tun-hwang. Min dröm hade ju varit att den gamla Sidenvägen, som i 1,600 år varit ur bruk och som från egentliga Kina lett över Tun-hwang, Lop-nor, Lou-lan och Kum-daria till Kaschgar, skulle återupplivas och öppnas för biltrafik.

Att Yew, Kung och Effe icke hade återvänt ännu föreföll Chen och mig underligt, men kanske de stannat några dagar i Tun-hwang under försök att få bensin och motorolja från Anhsi, där det tysk-kinesiska flygbolaget Eurasia hade en av sina depåer på luftvägen mellan Shanghai och Urumtji. Jag bävade dock för det ansvar jag bar för de åtta resenärernas liv. Om